

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 15 (215) - 12 aprilie 2015

ÎNVIEREA DOMNULUI
SFINTELE PAȘTI

Deci, Hristos Domnul ne deschide nouă calea învierii trupului din stricăciune. De aceea, Hristos este numit „Paștele nostru”. El Însuși, Persoana Sa este numită de Sfântul Apostol Pavel „Paște”: „Hristos, Paștele nostru, S-a jertfit pentru noi” (I Corinteni 5, 7). Cum s-a făcut trecerea de la Paștele iudaic la Paștele creștin ne spun Sfintele Evanghelii. Pe când prăznuia Hristos Domnul Paștele iudaic, către sfârșitul prăznuirii, a instituit Paștile cele noi în Însăși Persoana Sa, pentru că „pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor” (Matei 26, 26-28). Deci, iată se vede cum Hristos Domnul, înainte de moartea și Învierea Sa, instituie în Sfânta Euharistie Paștile cele noi ca eliberare de păcate, ca iertare de păcate.

După Învierea Sa din morți, Mântuitorul Iisus Hristos, trecând prin ușile încuiate, a intrat în casa unde ucenicii Săi stăteau timorați, înspăimântați de frică, de frica iudeilor. Atunci Mântuitorul le-a zis: „Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20, 21-23). Vedem că atât în Sfânta Euharistie, cât și în dăruirea Duhului Sfânt ucenicilor Săi, imediat după Învierea Sa, Mântuitorul Iisus Hristos ne arată că El dăruiește iertarea păcatelor, deoarece fără iertarea păcatelor nu se poate intra în viața veșnică, în Împărăția Preasfintei Treimi. Deci, Mântuitorul instituie pocăința pentru păcate și iertarea păcatelor ca primul mare dar al Său după Înviere. Prin aceasta vedem că în Sfintele Paști nu mai este vorba de eliberarea din robia Egiptului, ci din robia păcatului, iar trecerea de la moarte

HRISTOS A ÎNVIAT!

Să fim Lumină și să ducem Lumină

Sărbătoarea Sfințelor Paști este și o anticipare, o arvună, a învierii noastre când va fi Învierea cea de obște. Învierea lui Hristos ne privește pe toți, pe fiecare în parte și pe toți laolaltă, pentru că El, înviind din morți, s-a făcut „începătură a învierii celor adormiți” (Corinteni 15, 20).

la viață, care se realizează în Hristos Cel Înviat, nu este o simplă reanimare a unui cadavru. Hristos Cel Înviat din morți nu mai moare niciodată, „moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui” (Romani 6, 9).

Așadar, cuvântul Paște înseamnă „trecere” și are legătură directă cu existența noastră. Omul, când se uită atent în jurul lui, vede și simte că totul este trecător; astăzi moare cineva, mâine altcineva. Astfel, fiecare om trece prin lumea aceasta și din lumea aceasta în altă lume. Văzând cum toate trec, constatăm că și noi suntem trecători. Credința, însă, înseamnă legătura noastră

a oamenilor trecători cu Dumnezeu Cel netrecător. De aceea, prin credință noi dăm sens trecerii noastre prin lumea aceasta și din lumea aceasta spre un alt mod de existență. Credința dă sens sau lumină vieții, pentru că noi nu mergem sau nu trecem într-un loc necunoscut, despre care n-am auzit niciodată, ci mergem la Hristos Împăratul Cel ce a biruit păcatul, iadul și moartea. De aceea, oamenii care au credință puternică în Hristos și se împărtășesc cu El prin Sfânta Euharistie se pregătesc de moarte din timp; își pregătesc hainele, darurile pe care vor să le ofere celor săraci. Aceștia simt că moartea lor, adică paștele

vieții lor, înseamnă trecerea lor din această viață pământească la Domnul Hristos Cel fără de moarte, Care Se află în ceruri. Sfintele Paști și credința în Înviere dau sens vieții noastre, nu numai către sfârșitul ei, ci în fiecare zi a ei. Paștile sunt sărbătoarea păcii sau a împăcării omului cu Dumnezeu și a oamenilor întreolaltă. În acest sens, sărbătoarea Sfintelor Paști ne îndeamnă să ducem lumină și să fim lumină acolo unde locuim sau unde muncim. Să ducem lumină, bucurie și pace celor care sunt întristați, celor care sunt singuri, celor care sunt neajutorați. O mulțime de oameni suferă nu numai de sărăcie sau de boală, ci și de singurătate. Copiii lor sunt plecați departe și nu mai au pe nimeni aproape, însă Hristos Domnul și Biserica Sa au rămas pentru ei singura comuniune de iubire. Deci, noi care suntem Biserica, împreună cler și popor, trebuie să fim martori ai Învierii lui Hristos, mărturisitori ai iubirii Lui pentru oameni și să ducem în aceste zile lumină în casele celor bolnavi, celor singuri, celor din spital, iar prin aceasta să mărturisim că

*Cu fericitul prilej al Sfintelor Paști, părinții coslujitori ai Parohiei Șerban Vodă vă dorim ca bucuria și pacea adusă lumii de Învierea Fiului lui Dumnezeu să se reverse din belșug în viața și în sufletul fiecăruia!
Să aveți parte de sănătate și liniște sufletească.*

Hristos a Înviat!

Hristos Domnul a înviat din morți și a înviat sufletele noastre din mormântul egoismului și al nepăsării. Să-L rugăm pe Hristos Domnul să ne dăruiască nouă

tuturor, celor dragi ai noștri și tuturor românilor din țară și din străinătate, pacea, lumina și bucuria Sa. Amin. ❖

Părintele Dinu P.

O altfel de mărturie

SFÂNTA LUMINĂ DIN SÂMBĂTA MARE

*În anul 2008, mă aflu
la ceremonia Sfintei Lumini
din Sâmbăta Mare, însă pentru prima dată
nu în Biserica Învierii, așa cum obișnuim
s-o fac mulți ani la rând,
ci în Biserica Sfinților Constantin și Elena
care se află în interiorul Patriarhiei*

Această Biserică este aproape de marea turlă a Bisericii Învierii, iar de la ferestrele interioare se vede de sus locul Sfântului Mormânt. Cele două Biserici comunică între ele și sunt în esență unite, deși se află la altitudini diferite.

În acea Sâmbăta Mare, Sfânta Lumină a coborât la ora obișnuită a amiezii și în câteva minute s-a răspândit, din lumânare în lumânare, și în mica biserică unde mă aflu. După vreo zece minute, când cei ce erau de față luaseră Sfânta Lumină în lumânările lor, iar cei mai mulți deja plecaseră din Biserică, o rază de lumină alb-albăstruie, care seamăna cu o descărcare electrică, a intrat printr-o fereastră a biseriței. Raza luminoasă era dreaptă și s-a îndreptat cu o viteză fulgerătoare către o icoană a Maicii Domnului cu Pruncul Hristos, care se afla exact vizavi de fereastră, și în continuare și-a schimbat traiectoria în altă direcție. În aceeași clipă, s-a auzit o șuierătură puternică, un sunet, care arăta că ceva spinteca aerul. Toate acestea au durat câteva fracțiuni de secundă.

Exact sub icoana Maicii Domnului se

aflau două femei din Rusia care, în acea clipă, erau întoarse spre fereastra prin care intrase Lumina. Când raza alb-albăstruie și sunetul puternic au fost percepute, cele două femei și-au plecat capetele lor din reflex și după ce au scos un țipăt puternic, au alergat câțiva metri într-o parte. Raza de lumină a trecut la câțiva centimetri pe deasupra capetelor lor. După puțin timp și-au întors privirile spre icoană și, cuprinse de teamă, se țineau amândouă cu mâinile de inimile lor.

Eu mă aflu la distanță de vreo cinci metri împreună cu prietenul și colaboratorul meu, Ioan Koutsikidis, care, de asemenea, a văzut toată scena. În bisericuță se mai aflau încă vreo zece persoane.

Pentru câteva secunde am încercat să conștientizăm ce se întâmplase. Când ne-am apropiat de icoana Maicii Domnului am constatat cu uimire că singura candelă, care era agățată înaintea ei, se aprinsese de la raza alb-albăstruie. Candela aceasta

fusese stinsă mai înainte, precum și toate celelalte candelă din biserică. ❖

Haralambie K. Skarlakidis - „Sfânta Lumină. Minunea din Sâmbăta Mare de la Mormântul lui Hristos”, pp. 239-240

**Hristos a Înviat!
de Vasile Militaru**

*Hristos a Înviat! Ce vorbă Sfântă!
Îți simți de lacrimi calde ochii uzi
Și-n suflet parcă serafimii-ți cântă
De câte ori creștine o auzi.*

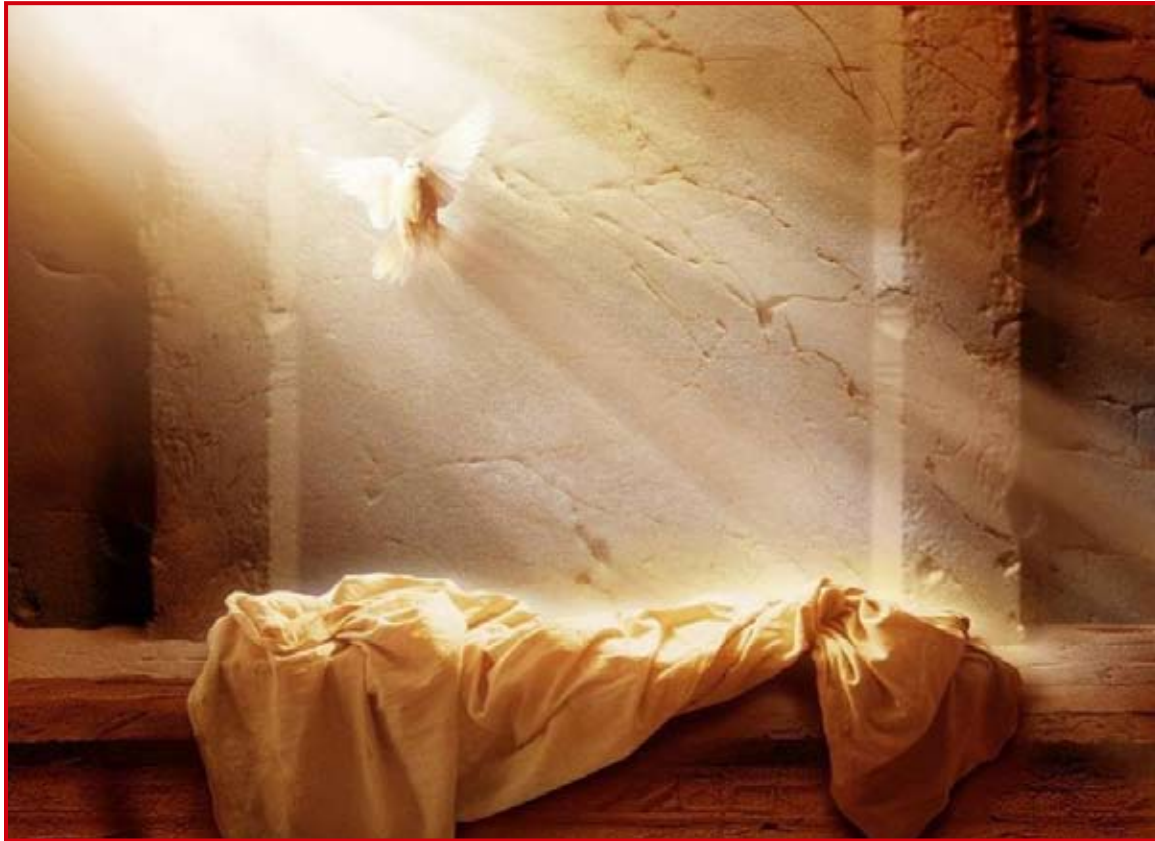
*Hristos a Înviat în firul ierbii,
A înviat Hristos în Adevăr;
În poienița-n care zburdă cerbii,
În florile de piersec și de măr.*

*În stupii de albină fără greș,
În vântul care suflă mângaios
În ramura-nflorită de cireș
Dar vai, în suflet ți-nviat Hristos?*

*Ai cântărit cu mîntea ta creștine
Cât bine ai făcut sub cer umblând,
Te simți măcar acum pornit spre bine
Măcar acum te simți mai bun, mai blând?*

*Simți tu topită-n suflet vechea ură?
Mai vrei pieirea celui plin de Har?
Ți-ai pus zăvor pe bîrfitoarea-ți gură?
Iubirea pentru semeni o simți jar?*

*O, dacă-aceste legi de-a pururi sfinte
În aur măcar azi te-au îmbrăcat
Cu serafimii-n suflet inm fierbinte
Ai drept să cânti: Hristos a Înviat!*

mai mare? Cine-i atât de nesimțit să se îndoiască de asta și să tăgăduiască învierea? Dacă nu învie trupul, nu învie omul, căci omul nu-i numai suflet, ci suflet și trup. Așadar, dacă înviază numai sufletul, înviază numai jumătate din om, nu omul în întregime. De astfel la suflet nici nu se poate vorbi propriu-zis de înviere, căci numai ceea ce a căzut, și s-a descompus, iar sufletul nu se descompune, ci trupul.

✚ Dar dacă ești mai slab și vrei să ai și o altă dovadă și o garanție despre învierea ce va să fie, apoi și pe aceasta ne-a dat-o cu dărnicie Dumnezeu,

✚ Când nu credem în înviere ne irosim viața, ne-o umplem cu mii și mii de rele, tot astfel, când credem în înviere, credința aceasta ne dă temeieri puternice despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ne face să ne îngrijim mult de virtute, să fugim cu toată graba de păcat și ne umplem toată viața de liniște și pace. Înrădăcinează în sufletul tău învățătura spre înviere, pentru ca, dacă ești bun, dar încercat de necazuri și suferințe, să ajungi mai bun, dobândind mai multă râvnă prin nădejtile cele viitoare; dacă ești rău, să te lași de răutate, făcându-te mai înțelept prin frica pedepsei ce va să fie.

✚ Să nu-mi spui: „Cum poate să învie trupul și să ajungă nesticăcios?” Când lucrează puterea lui Dumnezeu, întrebarea „cum” să nu se pună. Dar pentru ce vorbesc eu de Dumnezeu? Să vorbesc cu tine. Chiar pe tine te-a făcut Dumnezeu factor al învierii. Faci și tu să învie cele din jurul tău cu ajutorul semințelor, al artelor și meseriilor, al materiilor ce au metale. Semințele dacă n-ar muri mai întâi, dacă n-ar putrezi, dacă nu s-ar strica, n-ar naște spicul. Deci, după cum atunci când vezi bobul putrezit și descompuns, nu te îndoiești de învierea bobului, dimpotrivă tocmai asta-ți dă cea mai strălucită dovadă că va învia – căci dacă n-ar putrezi și nu s-ar strica, nici n-ar învia-, tot așa gândește și despre trupul tău. Când

vezi, dar, stricăciunea, atunci, mai cu seama, filozofează despre înviere.

✚ Meșterii în lucratul aurului iau pământul aurifer, îl aruncă în cuptorul topit și scot aurul. La fel, alți meșteri, dacă amestecă nisip cu alte materii, fac sticlă. Te întreb: Nu va putea face harul lui Dumnezeu ce face puterea focului? Care om, din cei care au puțină minte, ar spune asta? Gândește-te cum te-a făcut pe tine la început și n-o să te mai îndoiești de înviere. N-a luat oare pământ și te-a plăsmuit? Și ce-i mai greu: să faci din pământ carne, vine, oase, piele, fibre, nervi, artere, măruntaie, mădulare să-i dai și o lucrare proprie lui, și una comună cu celelalte mădulare, sau să faci nemuritoare pe cele ajunse stricăcioase? Nu vezi că pământul este de un singur fel, iar trupul este felurit și cu multe înfățișări, și în ce privește culoarea, și în ce privește înfățișarea, și în ce privește ființa, cu un cuvânt în totul? Te întreb: cum te mai îndoiești de cele viitoare?

✚ Dar pentru ce trebuie să vorbesc de trupuri? Te întreb: Cum a făcut Dumnezeu nenumărate puteri cerești, popoare de îngeri, arhangheli, cetele cele mai de sus de aceștia? Eu nu pot spune cum le-a făcut, ci atât, că I-a fost de ajuns să voiască numai. Acum, dacă a făcut atât de multe oștiri de îngeri, te întreb: nu va putea înnoi trupul cel stricat, nu-l va putea ridica la o vrednicie

trimițându-ne din belșug harul Duhului. De aceea și Pavel, pentru ca să facă vrednică de credință învățătura despre înviere, după ce a dovedit-o cu învierea lui Hristos și cu aceea că Dumnezeu este Creator, a adăugat și dovada aceasta, spunând că Dumnezeu ne-a dat și arvună, nu de bani, nici de aur și de argint, ci arvună Duhului. Iar arvuna este o parte dintr-un întreg și o încredințare pentru întreg. După cum în învoieli cel ce a primit arvună are încredere pentru întreg, așa și tu, o dată ce ai luat arvuna Duhului, adică darurile Duhului, nu te mai îndoii de bunătățile gătite. Dacă n-a venit încă timpul răsplătirii, ci ne aflăm încă în vremea luptelor, și Dumnezeu ne-a răsplătit cu atâtea cununi, gândește-te câte bunătăți îți va da în vremea răsplătirilor.

✚ Fără credință în înviere aceste lucruri nu au alt curs decât zădărnicia, altă limită decât suferința, alt efect asupra noastră decât deziluzia dure-roasă. Pentru noi care nu așteptăm decât de la înviere soarta noastră definitivă și fericirea noastră asigurată, trecerea timpului nu devine decât un episod neînsemnat. Siguranța noastră este mai sus și moștenirea noastră este în altă parte. Ba mai mult, necazul adaugă soartii noastre meritul, și slăvile noastre viitoare vor fi în proporție cu umilirile noastre prezente. ❖

SUNTEM MEREU ÎN ZORII ÎNVIERII

Câte a mai pățimit Hristos în neamul smintitor al presei românești din ultimele luni! Sursa tăriei noastre au fost tocmai zorii Zilei care se pregătește să răsără: zorii Învierii

O parte cangrenată de ateism mediocre și miros ranced de ură a vărsat către El uri adunate în timp, jigniri inepuizabile, puroaie de lehamite. O alta s-a zbatut pentru liniștea ce stă ascunsă în Lumina Adevărului. Și Biserica, hăituită, laolaltă mirenii și preoții, tinerii și bătrânii, maturii mărturisitori ori monahii ascultători, purtați pe o Golgotă a senilității sociale de soldații noilor imperii și preoții falselor religii: ateismul, umanismul fără chip uman, secularismul ipohondru la adevăr. M-am gândit mereu, oare cum putem să le mai spunem oamenilor despre Învierea Mântuitorului în vacarmul de minciuni și lăute dezacordate în care își petrec viața, cum vom putea oare să alungăm sunetul de fond, rumoarea lumii pe care o trăim, ca să își facă timp pentru a-și asculta sufletul? Cât de convingători, fără a fi manipulatori de informație, trebuie să fim pentru ca oamenii să urmeze urcării pe culmea Golgotei, în zori, purtând mirurile cele adevărate? Și am redescoperit șoapta care a entuziasmat zorii pe străzile Ierusalimului: Hristos a înviat!

Suntem mereu în zorii Învierii, dis-de-diminează. Pe de o parte, somnul zornăitor al celor care cred că-și fac datoria civică ucigându-L pe Dumnezeu. Un Dumnezeu care-i încurcă în manifestarea libertății lor imorale nu poate fi decât condamnat la moarte. Un Dumnezeu care l-a făcut pe om bărbat și femeie, care a cerut să naștem copii, care ține partea adevărului adânc împotriva dreptăților de circumstanță, care ne cere să ne creștem copiii cu respect față de tată și mamă, față de Cer și pământ deopotrivă, care ni se dă Trup și Sânge pentru a ne vindeca de moarte, care refuză scenariul apocaliptic așteptând pocăința, nu poate fi pe gustul cinicilor agățați de civism ca de o religie. Pe de altă parte, liniștea amorțită a paznicilor Mormântului. Funcționarii puși să vegheze să nu fie furat Hristos din groapă. Mituiții de a doua zi de la prânz ca să umple cu minciuni văzduhul. Făcându-l irespirabil. Pe de altă parte, Apostolii. Speriați,

umiliți, puși la colț, dar păstrând unitatea, gata să moară. Așa suntem de două mii de ani, închegând nădejdi, credințe și frici. Salvați fiind de curajul mironosițelor femei, treziți de frisonul veștii ce ne-o aduc: **Hristos a înviat!**

Argumentul Învierii Lui?

Apostoli alergând la mormânt cuprinși de mirare și dor de Cel Înviat. Supărat pe sine pentru slăbiciune, Petru redevine Piatra de nezdruncinat. Fundamentează credința pe alergare și căutare, pe aflare și vestire. Crede și nu cerceta? Unde este aceasta în icoana Învierii? Iar ce nu începe în ea nu e teologia Bisericii. Învierea Domnului Hristos este cea care ne transformă din creduli în credincioși, din spectatori în oameni implicați în căutarea, aflarea și vestirea Înviatului. Argumentul Învierii Lui? Lumina din fiecare fibră a lumii, nădejdea care scutură lanțul deznădejdiei, curajul înfruntării oricărui stăpân înrobitor în numele libertăților de pripas. Frisonul dintâi al vestirii Învierii se naște însă din efortul mironosițelor, celor care se îngrijeau ca ritualul să fie împlinit pe deplin. Împlinind ritualul s-au întâlnit cu îngerul ce le vestește Învierea. Maria Magdalena împlinind iubirea pen-tru Învățător scrie prima literă a veștii acesteia, Grădinarul vădindu-Se a fi Grădina, El este Cel ce Este Raiul. Iar vântul Duhului Sfânt suflă în inimi noua parolă care deschide porțile slavei, ridicând pragurile: **Hristos a înviat!**

Maica Domnului este Ortodoxia

Zorii cei dintâi ai Învierii. Maica Domnului, Neplecata de la Mormânt. Purta în inima ei tot ce primise de la Duhul Sfânt. Cu buzele arse de dorul Fiului Său, rostește vestea Învierii. Murmurul ei crește peste ape și munți, peste făgașurile lumii de atunci și de acum, umplând cuvintele cu sens. Ea spune altfel Hristos a înviat decât noi toți. Ea este Ortodoxia ce-și rostește fără de teamă cuvântul. Așteptătoarea. Mai întâi a Învierii Lui. Acum a pocăinței noastre. Chivotul ce se cutremură de vibrația Învierii. Suntem toți asemeni lui Adam, pelerinul căderii. Strigăm după Domnul cu sufletul rănit. „Pentru ce-L căutați, printre morți ca pe un om, pe Cel ce este lumina cea pururea fiitoare? Vedeți giulgiurile cele de îngropare. Alergați și vestiți lumii că a înviat Domnul, omorând moartea, că este Fiul lui Dumnezeu Cel ce mântuiește neamul omenesc“ (Ipacoii de la Ceasurile Învierii). O piatră luată de pe mormânt și de pe sufletul nostru. **Hristos a înviat!**

Viața noastră stă sub semnul Învierii

Celor care ne urăsc le spunem că nu trăim din citirea Scripturii, ci din adevărul ei. Răniți de cuvintele lor, avem cuvintele vieții veșnice spre vindecare. Loviți și scuipați, suntem șterși pe obraz de Hristos Domnul. Nu, nu omul deosebit ori fondatorul unei religii numai bune de a fi fixat în ierbarul istoriei religiilor. Ci Dumnezeul nostru Cel Viu. Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut. Iar ritmul vieții noastre nu ține de respirația de iad a realității noastre, ci de răcoarea zorilor dintâi către care alergăm mereu. Zorii Învierii. A căror veste este cutremurătoare: **Hristos a înviat!** Inclusiv pentru ucigașii Lui, pentru cărturari, farisei ori slujbași ai civismului roman. Fruntea sus, vă așteaptă și ne așteaptă în buza de lumină a Mormântului ce deschide Raiul! **Hristos a înviat!** Și acesta este un argument, nu o afirmație. ❖

Pr.conf.univ.dr.Constantin Necula

„Venind mai înainte de zori...“ - Text adaptat

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 12-19 APRILIE 2015 ZIUA ORA SLUJBE/activități

Duminică 12 aprilie	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Sfânta Liturghie „A doua Înviere” – Vecernie Paștilor
Luni 13 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	A doua zi de Paști – Utrenia, Sfânta Liturghie –
Marti 14 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	A treia zi de Paști – Utrenia, Sfânta Liturghie –
Vineri 17 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie, Sfințirea apei – Izvorul Tămăduirii
Duminică 19 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma) Utrenia, Sfânta Liturghie

Site-ul Parohiei Șerban Vodă

Vă reamintim că Parohia Șerban Vodă are un site pe care puteți găsi multe lucruri legate de biserica Adormirea Maicii Domnului și de slujbele și activitățile care au loc aici. Puteți afla istoricul bisericii, date despre ocrotitorii ei, informații privind administrația parohială, programul slujbelor, evenimentele ce au loc în parohie, puteți citi publicațiile parohiei sau vizita galeria foto și video a bisericii. Și acestea le puteți face accesând:
www.parohiaserbanvoda.ro